

[Hasle.]

kreditforeningsobligationer — for øvrigt akkurat den samme Anvisning, de sagkyndige Pengemænd gav Indenrigsministeren, da han nu i December og Januar Maaned kom til dem med sit Konverteringsforslag. Men det er rigtigt, Landkreditforeningsobligationerne var der ingen Mulighed for at konvertere over Pari dengang.

Indenrigsministeren valgte imidlertid at undlade at konvertere Bykreditforeningsobligationerne og valgte Skattevejen i Stedet for og siger: Der var ingen Vaklen. Jo, der var en Vaklen. Thi Loven af 1. Maj 1933 om Nedsættelse af Indlaansrenten i Banker og Sparekasser og Oprettelse af en Krisefond var en Lovgivning, der tilsigtede at danne Basis for en Konvertering over Pari; Lovforslaget af September 1933 tilsigtede at konvertere over Pari, og de senere Forslag har igen tilsigtet at konvertere over Pari. Jeg ved ikke, om man tydeligere kan sige, at dette er en Vaklen i den Konverteringspolitik, der er ført.

I sin Tale gik Indenrigsministeren derefter over til at undersøge Spørgsmaalet om Mulighederne for at gennemføre Konverteringen i November Maaned i Fjor, og han besvarede selv dette Spørgsmaal med: Ja, under Forudsætning af, at det resolut var blevet gennemført. Hvis dette er rigtigt, da forekommer det mig, at det Ansvar, som Ministeren har for i denne Konverteringens ellefte Time at knytte nye, uantagelige Forslag til Konverteringsplanen, er saa meget større, og at han her har handlet ganske særlig uforsvarligt.

Saa siger Ministeren: De Konservative har talt saa meget om Konverteringen, men de har ikke villet Midlerne. Ja, det er rigtigt: de Midler, som Ministeren har villet anvende, dem har vi ikke villet tage i Brug. Vi har i det hele taget ikke villet deltage i den hysteriske Overvurdering af Konverteringens Betydning, som Ministeren har gjort sig skyldig i. Vi har givet kort og klar Besked om vor Stilling: Det vil vi gaa med til; hertil og ikke videre!

Indenrigsministeren og Handelsministeren siger, at de havde advaret Udvalget mod at forringe Konverteringsforslaget. Dertil er at sige, at Protokollen af 14. December 1934 var Udtryk for, hvad det konservative Parti vilde betale for at faa en Konvertering igennem. Vi vilde simpelt hen ikke betale mere, og Ministeren kunde altsaa ikke faa os med til mere. Saa kunde Ministeren sige: Ja, men saa kan de Herrer ikke komme med. Men det sagde han ikke. Han accepterede vort Forslag.

Hertil kommer det Punkt, som jeg nævnte før i mine Bemærkninger over for Statsministeren — jeg gentager det her: at ingen af Pengeinstitutterne har afvist det Forslag, som Ministeren gik til dem med paa Grundlag af Protokollen af 14. December, med den Motivering, at det var ubrugeligt som Konverteringsgrundlag. Ingen har sagt det; de Advarsler, der saaledes er givet fra Ministrenes Side, har altsaa været betydningsløse. Thi eet er givet: Bankerne vilde have afvist Konverteringsforslaget, selv om Regeringens oprindelige Forslag var blevet accepteret.

Indenrigsministeren brugte over for mig i denne Sammenhæng Udtrykket „Usandfærdighed“. Jeg har een Gang for alle opgivet at konkurrere med Ministeren i Udtryk, der ikke passer sig i en parlamentarisk Forsamling, og jeg skal ogsaa afstaa fra det her. Men jeg vil dog henstille til den højtærede Indenrigsminister, at han hører de Foredrag, som hans Kollega Socialministeren undertiden holder for os i Radioen, f. Eks. det Foredrag, der hed „Polemisk Kultur“, eller, hvis dette Foredrag er gaaet over Indenrigsministerens Hoved, saa i hvert Fald Foredraget om „Hjertets Dannelse“.

Realiteten i mine Udtalelser i denne Sag fastholder jeg naturligvis ganske uden Hensyn til, hvad Ministeren finder paa at udtale om dem, den Realitet nemlig, at Ministeren afviste — og afviste kategorisk — ethvert Forsøg fra Udvalgets Side paa enten ved Udvalget selv eller gennem Ministeren at søge Orientering hos Pengeinstitutterne. Jeg gaar ud fra, at denne Kendsgerning ikke vil blive benægtet af Indenrigsministeren. Men naar dette er Tilfældet, saa har Ministeren Ansvaret for den Situation, der opstod, hvem skulde ellers have Ansvaret, naar han afviser, at Udvalget blander sig i Sagen? Ellers er der altsaa ingen, der har Ansvaret, men det stemmer maaske med Reglerne i den kommende Regeringsform, som Ministeren ønsker, og som han fornylig har udtalt sig om, at ingen der skal have Ansvaret. Nej, Sandheden er jo den, at Ministeren regnede med, at naar han kom med dette Forslag fra en enig Rigsdag til Bankerne og Sparekasserne, kunde han true og tvinge dem til at tage det.

Maa jeg i denne Forbindelse rejse det Spørgsmaal, om den trinvise Konvertering da ikke kunde have været gennemført af Nationalbanken og Landmandsbanken. Man kunde jo have begrænset den, og hvis Regeringen og Nationalbanken havde haft fuld